

med skræmmebilleder, forudsigelser om jordens undergang, skærsilden og muligheden for dog også at købe aflad. Og det er jo altså ganske betragteligt få steder, hvor man i den politiske debat finder sådanne begreber anvendt.

Jeg og Dansk Folkeparti er af den klare opfattelse, at vi selvfølgelig skal tage vores klimaforpligtelser alvorligt, men netop derfor er det jo også bekymrende, at klimaet er blevet et område, hvor man bare kan komme med det ene overbud efter det andet uden at stå til ansvar for, hvilken effekt det så rent faktisk har for klimaet, uden at redegøre for, hvad det måtte koste for samfundsøkonomien, forbrugerne, elpriserne osv., for så længe man har den rene, reelle og oprigtige hensigt – det er altså det der med at redde kloden – så er alting tilladt.

Jeg kan nok ikke sige det meget klarere, end at vi i Dansk Folkeparti også er til sinds at redde kloden. Spørgsmålet er, hvad vi skal redde kloden fra. Der er ingen tvivl om, at, som andre har været inde på, udledningen af drivhusgasser – det være sig metan, vanddamp eller CO₂ – da har en betydning for klodens temperaturudvikling. Spørgsmålet er bare, hvor stor en indflydelse vi som mennesker har.

På det sidste har der været talt meget om EU's indsats på det her område, og der er ingen tvivl om, at man i EU inspireret af landbrugspolitikken, strukturfondsmidlerne og andre fuldstændig fejlslagne planøkonomiske projekter er fuldt indstillet på at gøre en masse på det her område. Det forstår jeg fuldt ud. Spørgsmålet er bare, hvor stor en betydning det får for kloden.

Når EU siger, at man vil reducere med 20 pct., og at man, hvis man skulle få en samlet aftale, hvis indhold er aldeles ukendt, endda ville reducere med 30 pct., så er det jo tankevækkende, at EU's CO₂-udslip – og her taler vi altså om det, der er menneskeskabt – alene udgør 14 pct. af den CO₂, der udledes på kloden. Jeg vil næsten sige, at om så EU besluttede sig for at droppe 100 pct. eller måske samtidig opkøbe, så vi kunne tage 200 pct., så ville det have en svært begrænset effekt på kloden.

Det, der så er det bedrøvelige, er jo altså, at vi i EU sammen med USA desværre er dem, der økonomisk er allerbedst i stand til at gøre noget på dette område. Vi har jo netop råd til at købe aflad. Det kan man næppe sige om de CO₂-udledende lande som Kina og Indien, landene i ASEAN-regionen, Afrika osv., der har en stor udledning.

Hvorfor er det nu relevant? Hvis vi nu bare følger vores forpligtelser og på den måde er en drivkraft i verden, så kan det jo også være, at de andre kommer i omdrejninger. Svaret er bare, at det er meget svært. Når man ser på, hvor store subsidier der er nødvendige i Danmark og EU for overhovedet at nå de ret begrænsede reduktioner, som vi har i øjeblikket, så er det ret svært at forestille sig, at lande, der i øjeblikket bare kæmper med at få udryddet fattigdom, med at få et velfungerende sundhedssystem, med at få et ordentligt pensionssystem, skulle finde samme nidkære lyst til også lige at tænke på, at kloden skal reddes om x antal år.

Kl. 13:34

Den aftale, man internationalt er blevet enige om, det, man kalder Kyotoprotokollen, er jo nærmest de hellige skrifter med Al Gore som den hellige vogter, og hvis man ser på, hvordan resultatet ville være, hvis man lavede en fuld implementering af Kyotoprotokollen – ikke bare for Danmark og ikke bare for EU, men for hele verden – og ser på, hvilken betydning for klodens klima det vil have, så må man jo sige, at retorikken og midlerne, der skal bruges derpå, overhovedet ikke svarer til det resultat, man får.

Anerkendte forskere, hvis tal, metoder osv. er blevet bekræftet og taget til efterretning af IPCC, siger klart, at selv om vi laver en fuld efterlevelse af Kyotoprotokollen, vil vi ved udgangen af det her århundrede kun opleve en reduktion af den globale gennemsnitstemperatur på 0,18 °C. Det er selvfølgelig også et mål, 0,18 °C er selvfølgelig en vej at gå; det er jo bedre end ingenting, vil nogle måske indvende. Problemet er bare, at det jo ikke er gratis. Samtidig må man nemlig forholde sig til, at en fuld implementering af Kyotoprotokollen koster 150 mia. kr. om året i 100 år, altså 15.000 mia. kr. i alt. Spørgsmålet er, om den vare, man køber, 0,18 °C, er den pris, man pålægges at betale, værd.

Det er ikke op til mig at vurdere. Jeg er jo bare politiker, og jeg er jo sådan set kun bundet af min samvittighed efter grundloven og ikke nogen som helst videnskabelige kendsgerninger – det er jo også det eneste, der retfærdiggør den debat, man har på klimaområdet – men hvis man ser, hvad man kunne få for de penge andre steder rundt omkring i verden, hvis man ser på, hvad 150 mia. kr. om året kunne bruges til i fattigdomsbekæmpelse i Afrika eller uddannelsesprogrammer i Asien eller nedbrydelse af handelsbarrierer i Latinamerika, så vil jeg vove den